

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

## Κ Ο Μ Α Ι Θ Ω

[Ειδυλλιακή, τραγική ιστορία ἀρχαίας ἐποχῆς καὶ τοπικοῦ ἐνδιαφέροντος.]  
 Τοῦ Πατρينوῦ συγγραφέως κ. ΜΑΚ—ΑΘΑΝ

Τὴν ἄλλη μέρα, πολὺ πρωτὶ, πῆγε στὸ κοπάδι τοῦ Μελάνιππου, ὅπου εἶδε τὸν πατέρα τοῦ φίλου του, μὰ δὲν θέλησε νὰ τὸν ρωτήσῃ καὶ προσπάθησε νὰ ξεφύγῃ.

Ὁ γέρος ὁμως ἔτρεξε μονάχος κοντὰ του καὶ τὸν ρώτησε μ' ἀληθινὴ λαχτάρᾳ γιὰ τὸ γυιό του.

Εἶχε ἀφήσει τὰ πρόβατα ἔρμα κι' ἄλλοι τὸν εἰδοποίησαν κι' αὐτὸν γάρθη γὰ τὰ φυλάξῃ.

Φοβῶταν μὴν ἔπαθε κανένα κακὸ ὁ γυιὸς του κι' ὁ δυστυχημένος γέρος ἦταν σαστισμένος.

Ὁ Εὐφορβος τὸν ἠσύχασε καὶ τοῦ ὑποσχέθηκε πὼς θὰ γύριζε παντοῦ νὰ τὸν βρῇ καὶ γὰ τὸν μαλώσῃ γι' αὐτὸ ποῦ ἔκαμε.

Μὲ τὴν ὑπόσχεσι αὐτὴ τράβηξε νὰ φύγῃ ἀ-

---

*Δὲν εἶχαν κατέβῃ ἀκόμη ἐπ' στεγνὴ σκιά-  
 λα, ὄντας ἀκούσθηκε μιὰ βροντερὴ ντουφε-  
 κια κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ὠραιοτάτους κεί-  
 τῶ νεκρὸς.*

*Δεύτερη ντουφεκιά ἔστειλε καὶ τὸν ἄλλο  
 στὸν Ἄδην... Σὲ λίγο ἀκούσθηκε καὶ τρίτη  
 ντουφεκιά κι' ὕστερα ὅλα ἠσύχασαν....*

*Ὅταν οἱ γερόντιοι ἔτρεξαν ἐντρομοὶ στὸ  
 σπῆτι τῆς νὰ ἰδοῦν τι τρέχει,, εἶδαν στὸ  
 κατώφλι τῆς πόρτας δυὸ κομφάρια Τούρκι-  
 κια, ποῦ κοίτονταν πλέοντας στὸ αἷμα τοὺς  
 καὶ μέσα στὸ σπῆτι τὴν ὄβλια μάννα περμε-  
 γνὴ νεκρὴ πάνω στὸ κορμὶ τοῦ ἀφνοῦ παι-  
 διοῦ τῆς.*

φίνωντας κάπως ἡσυχώτερο τὸ γέρο.

Κοντοστάθηκε λίγο κυττάζοντας κάποιον μικρὸ συνεφάκι ποῦ φαινόνταν μακρὰ στὴ δύο κι' ὕστερα πῆρε τὸν κατήφορο χωρὶς κι' αὐτὸς νὰ ξέρῃ ποῦ πηγαίνει.

Οἱ φρόβοι ποῦ εἶχε ἀρχήσαν νὰ μεγαλώνουν κι' αἰσθανῶταν πὼς ἐλύγιζαν τὰ γόνατά του. Ἐβλεπε τὸ συνεφάκι ἐκεῖνο νὰ μεγαλώνῃ καὶ νᾶρχεται κατὰ τὴν Ἀρόη σ' ἕνα τεράστιος γίγαγτας στελμένος ἀπὸ κάποια θεϊκὴ ὄργη καὶ κατάρᾳ.

Ἡ παλῆς ὑποψίες βασάνιζαν πάλι τὸ νοῦ του καὶ δὲν ἤξερε τί νὰ κάμῃ.

Σὲ λίγο θὰ ξεσοποῦσε μιὰ σωστὴ καταιγίδα πουρχῶταν πέρα μακρὰ ἀπ' τὸ νοτιᾶ κι' ἔπρεπε νὰ τρέξῃ νὰ συμμαζέψῃ τὰ πρόβατά του.

Ὁ οὐρανὸς βούρκωνε δλοένα καὶ δὲν εἶχε καιρὸ νὰ χάνῃ.

Ἐκαμε ὀλίγα βήματα χωρὶς ὄρεξι, ἀναποφάσιτος καὶ στηρίχτηκε στὸ κορμὸ κάποιου ἀγριοχλαδιάς ποῦ βρέθηκε μπροστὰ του.

Στάθηκε λίγες στιγμὲς ἔτσι κι' ἔξαφνα σ' ἄν τὸν κνηγοῦσαν ἡ ἴδιες του ἡ σκέψεις τράβηξε τρέχοντας σχεδὸν πρὸς τὸ λόφο ποῦ ἦταν ὁ Ναὸς τῆς Παρθένου.

Ἐφτασε ὡς τὸ ποτάμι ὅπου σταμάτησε ἀπὸ τὴν ἐκτυφλωτικὴ λάμψι μιᾶς ἀστραπῆς κι' ἐνω ἦταν ἔτοιμος νὰ ἀνεβῇ στὸν ἀνήφορο εἶδε τὸ Μελάνιππο νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ λόφο μὲ σηκωμένες τῆς τρίγες τοῦ κεφαλοῦ του, τρομαγμένο καὶ ἀπαίσιον. Καὶ πρὶν ἀκόμη

προφιλία νά συνέλθῃ ἀπὸ τὸ φοβερὸ αὐτὸ θέαμα αἰσθάνθηκε τὸ φίλον του νὰ πέφτῃ στὴν ἀγκαλιά του καὶ νὰ τοῦ λέῃ μ' ἄλλοφροσύνη.

- Σὲ εἶδα ὅπως ἐρχόμουν, Εὐφορβε, Σὲ εἶδα καὶ ἔτρεξα στὴν ἀγκαλιά σου νὰ μὲ γλυτώσῃς. Σῶσε με ἀγαπημένε μου φίλε ἀπὸ τὴν ὀργὴ τῆς Θεᾶς.

Νέες ἀλεπάλληλες ἀστραπὲς συνοδευόμενες ἀπὸ ἀπαίσιες βροντὲς τοῦκοψαν ἀπότομα τὴ μιλιὰ καὶ ἔνω ὁ Εὐφορβος προσπαθοῦσε νὰ τὸν φέρῃ στὰ λογικά του καὶ νὰ τοῦ πῆ τὴν αἰτία τοῦ βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση αὐτὸς ξέφηνεν ἀπὸ τὰ χέρια του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πέρα μακρὰ πρὸς τὴ θάλασσα ποῦ ἔδερναν ἀλύπτητα ὁ ξαφνικὸς ἀγέρας ποῦ σηκώθηκε καὶ ἢ μπόρα ποῦ ξέσπασε καὶ στὴ στερεὰ σὲ λίγο μ' ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ δύναμι.

Πῶς γλύτωσεν ὁ Εὐφορβος ἀπὸ τὸ κακὸ ποῦ σηκώθηκε τόσο ἀνεπάντεχτα σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ οὔτε καὶ αὐτὸς ἂν τὸν ρωτοῦσε κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀπαντήσῃ..

Μαζεμένος σὲ μερικὲς πελώριες πέτρες ποῦ σχηματίζαν φυσικὸ πρόχωμα στὴν ἀριστερὴ ὄχθῃ τοῦ ποταμοῦ περιέμενε ὄρες πολλὰς γιὰ νὰ περάσῃ ἢ μπόρα.

Ἦταν κατακλυσμὸς ὡσοτὸς ποῦ τοῦ θύμισε τὴ λαχάρα τοῦ Δευκαλίωνα, ὅπως τὴν εἶχε ἀκούσει στὸ παραγῶνι ἀπὸ τὸν παππούλη του..

Ἐὸ θόρυβος τοῦ μανιασμένου ποταμοῦ ποῦ κυλοῦσε τὸν κατήφορο, ἢ λύσσα τοῦ ἀνέμου, οἱ μνηθμοὶ τοῦ οὐρανοῦ ποῦ τοῦ φαιγῶνταν πῶς ἔβγαιναν ἀπὸ χιλιάδες χιλιάδων πελώρια στόματα Τιτάνων καὶ τὰ λόγια ποῦ ἄκουσεν ἀπὸ τὸ Μελάνιππο τὸν ἔφεραν σὲ μιὰ κατὰ στασι ποῦ πλησίαζε πρὸς τὴν τρέλλα..

Κι' ὅταν ἢ μπόραπέφρασε καὶ ἄρχισε νὰ πέρνῃ μιὰ γαλήνια καὶ πένθιμη ὄψις ἢ φύσις ἢ πρῶτη του σκέψις ἦταν νὰ φύγῃ μακρὰ ἀπὸ τὸν τόπο ἐκεῖνο καὶ νὰ μὴ ζυγώσῃ ποτὲ πλέον.

Ἄλλοίμονο ὁ φίλος του, ὁ ἀδελφικὸς του φίλος, τὸ ἔνοιωθε καλὰ τώρα, τὸν εἶχε μολύνει καὶ ἢ ὀργὴ τῆς Θεᾶς εἶχε ξεσπάσει ἄγρια ἐπάνω ἀπὸ τὴ δυοχιδισμένη Ἀρόη, τὴν ἄμοιρη πόλι ποῦ τόσο πρὶν ἐπροστάτευε.

Τὶ εἶχε λοιπὸν πάθει λοιπὸν ὁ Μελάνιππος ποῦ τὸν εἶδε τόσο φρενισμένον ὁ φίλος του;

Εἶχε δεῖ καὶ πάλι τὴν καλὴν τοῦ τῆ νύχτα στὸ ἱερὸ τῆς Θεᾶς καὶ ἔμεινε μαζὺ τῆς ὡς τὰ χαράματα.

Ἐὸ μικρὸς γυιὸς τῆς Ἀφροδίτης τοῦ εἶχε συνεπείρει τὸ νοῦ καὶ δὲν ἤξερε τί ἔκανε.

Μὰ οὔτε καὶ ἢ Κομαιθὼ μποροῦσε νὰ νοιώσῃ πόσο μεγάλο ἦταν τὸ ἔγκλημά τους.

Συνεπαρμένη ἀπὸ τὸν ἔρωτα ποῦ αἰσθάνοταν γιὰ τὸν ὠραῖο βροσκὸ τὸν δέχτηκε καὶ πάλι στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ ἀμάρτησε γιὰ μὴν ἀκόμη φορὰ στὰ ἄδυντα τῶν ἀδύτων τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ.

Ἦταν σκλάβα τῆς ἀγάπης καὶ ὅταν ἀκούστηκαν τὰ πρῶτα λαλήματα τῶν πουλιῶν ἀποχαιρετῶντας τὸν ἀγαπημένο τῆς ποῦπε πῶς τὸν περιμένη καὶ πάλι τὸ βράδυ.

Ἐὸ Μελάνιππος ὅμως βγήκε ἀπὸ τὸ Ναὸ συνεφιασμένος..

Κρύφτηκε μέσα στὰ σκίντα καὶ ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τῆς πρώτης τύφης καὶ τοῦς πρώτους φόβους γιὰ ὅτι ἔκαμε.

Ἐμεινε πολλὴ ὥρα ἔτσι καὶ ὅταν αἰσθάνθη κε πῶς σὲ λίγο θὰ ξεσποῦσε ἢ μπόρα τοῦρθε σὰν τρέλλα καὶ κατεβαίνοντας ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Εὐφορβου.

Ἐὸ ἀγριότης τῶν μανιασμένων στοιχείων τῆς φύσης εἶχεν ἐπιδράσει ἀπάνω του.

Ἐὸταν ὅμως ἐγαλήνεψε συνήλθε καὶ τῆ νύχτα ἐπῆγε πάλι νὰ βρῇ τὴν ἀναπημένην του.

Αὐτὸ γινώταν ἀρκετὲς μέρες χωρὶς κανεὶς ποτὲ νὰ τὸν δῇ.

Βροχὲς ὅμως ἄρχισαν νὰ πέφτουν κατακλυσμαῖες καὶ ἀγέρες νὰ φυσοῦν τόσον τρομακτικὸ ὥστε πελώρια δένδρα βαθεῖα ριζωμένα ἄρχισαν νὰ πέφτουν τὸ ἓνα κοντὰ τὸ ἄλλο..

Οὔτε χωράφι, οὔτε σαρτὸ, οὔτε τίποτε δὲν ἔμεινε στῆς τρεῖς μικρὲς πόλεις..

Οἱ Ἀροῆτες ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται καὶ νὰ ὑποψιάζονται πῶς ἐπροκάλεσαν τὴν ὀργὴ τῆς Θεᾶς..

Ἐὸ ἱερεὺς ἐμάζεψε τοὺς προύχοντας πολλὰς φορὲς γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ βρουν τὴν αἰτία τοῦ κακοῦ.

Μάταια ὅμως.. Μιὰ μέρα ποῦ εἶχαν μαζευτῇ πάλι ὄλοι καὶ ἀποφάσισαν νὰ κάμουν θυσία στὴ θεὰ γιὰ νὰ τὴν ἐξιλεώσουν ὁ Κλεινίας εἶπε στοὺς προύχοντες:

-Τὴν ἀφορμὴ τοῦ κακοῦ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν βροῦμε ἂν δὲν στεῖλουμε ἀνθρώπους στὸ μαντεῖο τῶν Δελφῶν. Ἐγὼ δέχομαι μ' ἔξοδα

δικά μου νά πάω πρώτος και νά πάρω μαζί μου κι' όποιους άλλους θέλετε... Πέρασαν τόσες μέρες και τó κακό άντι νά σταματήση έγινε χειρότερο. Δέν μᾶς ἔμεινε τίποτε και κινδυνεύουμε κι' ἔμεῖς οἱ ἴδιοι..

Τά λόγια τοῦ Κλεινία ἔκαμαν ἐντύπωση κι' δέχτηκαν τήν συμβουλή του.

Ἀποφάσισαν ὁμως νά στείλουν τρεῖς προύχοντες τοὺς γεροντώτερους ἕναν ἀπό τήν Ἀργόη, ἕναν ἀπό τή Μεωάτιδα κι' ἕναν ἀπό τήν Ἄνθεια.

Ὁ Κλεινίας θύμωσε γι' αὐτό μᾶ δέν εἶπε τίποτε.

Μιά σατανακή ἰδέα πέρασε ἀπό τó νοῦ του γεννημένη ἀπό κάποια ὑποψία ποῦ ἄρχισε νά δυναμώνη μέσα του..

Κι' ἔστω τήν ἄλλη μέρα ὅλοι οἱ κάτοικοι κατευόδωναν τοὺς προύχοντας ποῦ θά πήγαινον στό μαντεῖο αὐτὸς πήγε και κρύφτηκε στό λόφο ποῦναι ὁ Ναός τῆς Θεᾶς...

Ἐμεινε ὅλο τὸ ἀπόγευμα χωρίς νά δῆ τίποτε κι' ἦταν ἔτοιμος νά χύγη μόλις ἐσουρούπωσε ὅταν εἶδε κάποιον νά προχωρή σκυφτά και φοβισμένα πρὸς τὸ Ναό.

Ἡ καρδιά του ἄρχισε γὰ χτυπή δυνατά γιατί ἀμέσως προαισθάνθηκε ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἦταν ὁ Μελάνιππος... ποῦ ἔμπαινε μὲ στό Ναό.

Ὁ Κλεινίας ἐφριξεί!..

(Ἔπεται τὸ τέλος.)



## Π. Α. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

# “ΕΤΗΝΙΑ ΟΝΕΙΡΑ,”

Ἰπὸ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξεδόθη ὁ τόμος ποιημάτων τοῦ ἐν Ἀμερικῇ εὐδοκίμησαντος ἐν Μοῦσῃς και ἐν τῇ Ἐπιστήμῃ, δδοντογίτροῦ κ. Π. Α. Χρονοπούλου ἐκ Καλαβρυτών. Τὸ βιβλίον τοῦτο κοσμοῦν κλασσικῆς ἐμνεύσεως σχεδιαγραφήματα τῆς Ἀμερικανίδος μὲ τήν Ἑλληνικὴν ψυχὴν κυρίας Καρλόττας Μάρχαμ Κανέλλου, χορευτρίδος ἀρχαίων Ἑλληνικῶν χορῶν, ἡ δὲ ἔκδοσις του εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐπιμελημένη.

Ἀπὸ ἀπόψεως περιεχομένου τὰ ποιήματα τοῦ κ. Π. Χρονοπούλου διακρίνονται ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον διὰ τὸ ἀρχαιοπρεπὲς και πᾶλλον αἰσθημα των, διὰ τὴν ἀπλότητα και ἐμβριθεῖαν τοῦ ὕφους των και τὴν Ἑλληνικὴν ὠραιότητα και τὸ λάξευμα τοῦ στίχου. Μερικὰ ὅπως τὸ προανάκρουσμα «Ὅτι και ἂν εἶσαι» ὁ θρῆνος τοῦ Δαυὶδ «Εἰς τὴν Εἰρήνην» ὁ Ἀσωτος υἱὸς δια-

πνέονται ὑπὸ βαθείας φιλοσοφικῆς διαθέσεως.

Μὲ ὅλως ἰδιαιτέραν ἐπιμέλειαν ὁ ποιητὴς ἐφιλοτέχνησεν τὰς ἐμμέτρους ἐκ τοῦ Ἀγγλικῶ μεταφράσεις θαυμασίων ποιημάτων τῶν John Marstefelol Edgar Poe, Robert Service, καθὼς και τῆς περιφήμου διὰ τὸν συμβολισμὸν τὴν περιγραφικότητα και τὸν πλοῦτον τῶν φιλοσοφικῶν ἐννοῶν «Μπαλλάντας τοῦ Κρεμασμένου» διὰ τὴν ὁποίαν λέγεται ὅτι ἐιργάζετο ἐπὶ ἐννέα ἔτη ὁ δημοφιλεῖς και βιθυστόχαστος φιλέλληνας ποιητὴς Edwin Marchan και τῆς ὁποίας ἡ μετὰφρασις δὲ ἀποτελέσῃ μίαν ἡμέραν, τὸ ὑπόδειγμα εὐσυνειδήτου μεταφραστικῆς ἐργασίας.

Ἐκεῖ ὁμως ὅπου ἡ ποιητικὴ διάθεσις τοῦ ποιητοῦ φθάνει εἰς τὸ κατακόρυφον, εἶναι τὰ ποιήματα ἐκεῖνα εἰς τὰ ὁποῖα ὁμιλεῖ μὲ